

Vreau să orbesc

Stareța Porfiria

Un tată citind cartea mea *Cu taxiul pe străzile orașului* a venit să-mi mărturisească durerea sa. Copilul său, un băiețel de 7 ani, a început să orbească. Ascultându-l, m-am mâhnit mult. Am închis ochii și am încercat să mă pun în locul copilului, ca să văd cât de greu este să fii orb. M-am înfricoșat în acel întuneric! M-am întors și am privit icoana Preadulcelui Iisus și am auzit un glas spunându-mi: „Copilul vrea să orbească”. Ochii mi s-au umplut de lacrimile ce s-au rostogolit pe obraz. M-am întors spre tatăl copilului și i-am spus:

– Copilul dumneavoastră vrea să orbească!

Și așa cum mă privea mirat, am conștientizat ce îi spuseseam. M-am tulburat, fiindcă nu eu am spus aceasta, ci altcineva a pus cuvintele acestea în gura mea. Am cerut de la tatăl îndurerat să vină cu soția și cu copilul lor.

Au venit a doua zi. Am văzut că băiețelul era foarte frumos. Am cerut de la părinți să ne lase pentru puțin singuri. Când am rămas singuri, privindu-l pe copil în ochi, i-am spus:

– Vreau să-mi spui adevărul la ceea ce te voi întreba.

– Bine.

– Dulcele meu copilule, de ce vrei să orbești?

Ochii săi s-au holbat la mine.

– De unde știi?

– Mi-a spus Hristos. Însă nu mi-a spus de ce. Vrei să-mi spui tu?

– Ca să nu o văd.

– Pe cine să nu o vezi, copilule?

– Pe ea! Și vrei să-mi spuni altceva?

– Să-mi spui orice vrei și-ți promit că tot ce vorbim, rămâne între noi.

- Bine. Vreau să îmi surzesc, ca să nu aud.
- De ce, bucuria mea, nu vrei să o vezi îmi să o auzi?
- Fiindcă tot timpul îmi iuie. La cel mai mic lucru, îmi iuie. Vrei să îmi spun îmi altceva? Nu mă iubesc.
- Ce spui, copilul meu? Este cu puțin să îmi să nu te iubească mama ta?
- Nu mă crezi, nu-i așa? îmi i-am spus să nu mă iubești te. Vreau să îmi crezi.
- Te cred, copilule!

L-am strâns în brațe. Nu am vrut să continui discuția, ca să nu îngreuez și mai mult sufletul lui și am schimbat subiectul.

- Fiindcă mi-e foame, nu vrei să mâncăm?

M-a privit cu ochii lui mari și mi-a spus:

- Vreau.

Am mers în bucătărie, am pregătit împreună masa, discutând despre lucruri vesele, ne-am făcut cruce și am mâncat ca doi prieteni buni și vechi. Discutând cu el, am descoperit că era un copil foarte deștept. Mi-a pus multe întrebări serioase. M-a întrebat de ce am devenit călugăriță, ce profesie am avut înainte, m-a întrebat despre familie și multe altele. După întrebările lui, i-am spus:

- Acum vreau să-mi făgăduiești ti ceva.
- Ce anume?
- Că vei înceta să-ți dorești ti să orbești ti, pentru binele tău.
- Ca să se petreacă aceasta, trebuie să plec de acasă, de la mama mea.
- Inimioara mea, aceasta nu se poate. Ei sunt părinții tăi.
- Ei, atunci am să orbesc. Nu o suport! Poți să mă înlocuiești? mi-a strigat cu mânie.
- Bine. Îmi dai voie să vorbesc cu părinții tăi?

A fost de acord, dar m-a privit în ochi ca și cum mi-ar fi spus: „Tot ce am spus rămâne între noi”. Cu privirea mea și eu l-am convins, iar el m-a strâns brusc în brațe și mi-a spus:

- Aș vrea să fii mama mea. Vrei să vin să locuiesc aici?

Atunci m-am prăbușit. Mi-a amorțit tot trupul și genunchii mei s-au muiat. Am ieșit în curte să îi întâlnim pe părinții lui, care așteptau cu sărbătoare. Le-am explicat problema pe care o avea copilul lor. Mama lui plângea într-una, cerându-mi să fac rugăciune pentru copilul ei. Atunci am înțeles că aceea nu numai că nu se ruga pentru copilul ei, dar nici dragoste nu-i dăruia. I-am cerut să facem împreună rugăciune, ca să fie ascultată mai bine rugăciunea de către Dumnezeu și să umple sufletul ei de dragoste. Și tu, care a fostă spunsul ei?

- Eu nu am timp pentru rugăciune. Tu, care ești tu călugăriță, tu faci rugăciune.
- Draga mea, mai întâi tu trebuie să faci rugăciune, astfel încât să umpli inima ta de dragostea dumnezeiască. Numai astfel copilul tău se va face bine. Dragostea luminează are multe elemente urâte în ea. Și apoi să-mi întrebați ce s-a întâmplat și cu urină spune îmi: „Ah, de la societatea în care trăim, ce bine să așteptăm?”. Dar oare societatea greșită este pentru halul în care suntem? Doamnă, societatea suntem noi toți, prin urmare cu toții suntem de vină pentru halul în care am ajuns. Să nu aruncăm mereu vina pe ceilalți, ci fiecare să-și asume responsabilitatea, și anume aceea de a construi o familie creștină și plină de dragoste, iar ca să Chivernisitor al ei să-L punem pe Hristos. Numai atunci vom putea avea nădejde că se liniștește casa și inima noastră. Dacă Hristos nu putem să si mult-dorita fericire și, din pricina egoismului, sufletul nostru nu-și găsește pacea. De aceea suntem într-o cărtire permanentă.

De atunci îl pomenesc pe copil în rugăciunea mea. Însă voiam să-l revăd. În zadar am așteptat să revină și să-mi spună: „Sunt bine!”. A fost atât de greu lucrul pe care l-am cerut de la această mamă, și anume acela de a ne ruga împreună, încât nu a mai venit niciodată?

Și aceasta se numește dragoste maternă...

Fragment din cartea **Ascultă-mă! ce va apărea în curând la Editura Evanghelismos.**

Sursa: marturieathonita.ro